

allerfleste Steder ere meget for store og kunne indskrænkes overordentlig meget, uden at vedkommende Fiskeri vil tage Skade deraf. Det vilde tværtimod betyde større Fangst af Aal, hvis disse Afstande paa mange Steder vare mindre. Men det, der er bestemt i Lovforslaget § 6, bliver ikke bedre end det, vi have. I de to første Stykker i § 6 har man tilsyneladende skelnet mellem Aalegaard og Aaluserækker, men det er ogsaa kun tilsyneladende. Man siger i første Stykke: „Retten til Fiskeri med Aalegaarde om Efteraaret fra den 1. August tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund.“ Og saa er der en Bestemmelse, hvoraf det fremgaar, at ved Aalegaard forstaas et Redskab, der bestaar af et Risgærde ud fra Land med en Bro over, og hvis man nu var bleven staaende derved, skulde jeg ikke have sagt det ringeste dertil. Men nu kommer det mærkelige, at der i andet Stykke siges: „Fremdeles tilkommer der Kystejerne, enhver ud for sin Grund, om Efteraaret fra den 1. August Fortrinsret til Fiskeri med fra Land udsatte enkelte eller Rækker af med hinanden forbundne Aaluser, . . .“ Det vil i Virkeligheden sige, at man kunde akkurat lige saa godt lade Forholdet bestaa, som det nu er, hvor Begrebet Aalegaard er lagt helt til Side, idet man ikke benytter denne Bro, som oprindeligt førte ud over Aalegaarden, men blot sætter Aaluserækker ud fra Land. Det er klart, at naar en Ejer har ikke alene Eneret til sin Aalegaard, men ogsaa en Fortrinsret til Fiskeri med Aaluserækker, benytter han naturligvis Aaluserækkerne, og han skal nok passe paa at komme tidnok til at sætte disse ud. Selv om der altsaa tilsyneladende i denne Lovparagraf er en Forbedring i Forhold til det nuværende og i Forhold til de Love, vi have behandlet for nogle Aar siden, vil Resultatet praktisk set i Virkeligheden blive akkurat det samme, nemlig dette, at der er givet Ejerne af Kysten en ubegrænset Ret til at fange Aal. Man har altsaa ikke alene sat disse overordentlig store Sideafstande, men man har ogsaa bestemt, at disse Aaluserækker, hvorover der altsaa ikke skal føre nogen Bro, have Kystejerne Ret til at sætte saa langt ud, som han kan nedramme sine Pæle, og saa

først 5 Favne uden for, hvor han slutter med sin Ruse, have Fiskerne Ret til at begynde med deres Ruser. Det forekommer mig — jeg har sagt det før, og jeg skal gentage det —, at med disse Afstandsbestemmelser og med de Bestemmelser, der i det hele taget findes i denne Paragraf, maatte man hellere have skrevet Paragraffen ganske kort saaledes: Det forbydes danske Fiskere at fiske Aal; saa vidste Fiskerne, hvad de havde at rette sig efter. Hvis disse Bestemmelser vedtages, kunne de alligevel i de fleste Tilfælde overhovedet ikke komme til at fiske, thi det er klart, at naar Fiskerne skulle begynde 5 Favne uden for det Sted, hvor Kysteieren slutter med sine Ruser, og naar denne har sat dem saa langt ud, som der overhovedet kan sættes Ruser, kunne Fiskerne slet ikke komme til.

Men der er et andet Spørgsmaal, som gør sig gældende, naar man taler om denne Aalegaardsret. Den Paragraf i den nugældende Lov, som vedrører dette Spørgsmaal, har man faaet affattet saaledes, at den siger akkurat det modsatte af, hvad der var gældende i den tidligere Lovgivning om dette Spørgsmaal. Den seneste Lov derom er Christian V.'s danske Lovs 5—10—43, der siger: „Eenhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fiorde, som Kongen og den meenige Mand haver Skade af“. Efter denne Paragraf i dansk Lov skulde Grundejerne vige for Fiskerne, og Spørgsmaalet var der aldeles klart, at i Fjorde og Vige havde Grundejerne overhovedet ikke nogen Ret til at fiske Aal. Ved en uheldig Affattelse af § 3 i Loven af 5. April 1888 har man imidlertid faaet det indrettet saa viseligt, at denne Paragraf siger det stik modsatte af, hvad der staar i danske Lov. Man har der faaet det indrettet saadan, at Fiskerne skulle vige for Grundejerne i alle Tilfælde. Man har senere paa Grundlag af denne uheldige Lovparagraf ved Højesteretsdom faaet slaaet fast, at selv om Fiskeren holdt sig i nok saa lang Afstand fra Kysten, hvor der er en Aalegaard eller Aaluserække, skader han dog Fiskeriet. Det er nu en Gang fastsat i denne Lov, men til Gengæld mener jeg ogsaa, at det vilde være ganske naturligt, naar vi skulle til at give en ny Lov-